

X. El perdó dels pecats

Dll, 16/09/2013 per Josep M. Rovira...

[Contemplació de l'Evangelí](#)

1. És possible el perdó?

La primera cosa que ens cal creure és que Déu –només Déu– pot esborrar els nostres pecats, com si mai no haguessin existit.

Quan Jesús digué al paralític: “et són perdonats els pecats” els mestres de la Llei, que hi havia allí, pensaren: “aquest blasfema”, perquè només Déu pot perdonar els pecats. Tenen raó en dir que només Déu pot perdonar els pecats. Per això, Jesús diu que Ell té el poder de perdonar perquè el Fill de Déu, en néixer eternament de l'entranya del Pare, és “Déu de Déu” i “Llum de Llum”.

Per això, nosaltres podem suplicar amb esperit de conversió, tot recitant el principi del [salm 50](#): “compadiu-vos de mi, oh Déu, Vós que estimeu tant; Vós que sou tant bo, esborreu les meves faltes, renteu-me ben bé de les culpes, purifiqueu-me dels pecats”.

2. En fem de pecats?

Però hi ha encara un problema previ. En fem de pecats? O potser hauríem de parlar de “cometre errors”, com ho fa a vegades l'Antic Testament que mostra conductes errònies, que no duen enlloc, són camins “perduts”?

Per ventura el pecat no és un error i, de vegades, un immens error? Els camins perduts, erronis, són la cara oposada de la “salvació”, la qual és el camí que feu Jesús vers el Regne del Pare. Semblantment, per a nosaltres, la salvació és el camí encertat que, amb Jesús, condueix al trobament del Pare en la Veritat, l'Amor i la Vida de l'Esperit Sant.

Però, fem realment camins errats o són tots igualment bons o dolents? Hi ha una ètica basada en allò que és bo i fa bé a la persona humana o bé “s'hi val tot”, cobdícia, violència, egoisme, manipulació...?

En aquest sentit, és bo de preguntar-se pels subjectes responsables de la Shoà, l'holocaust que sacrificà milions de jueus.

És bo de preguntar-se pels subjectes responsable dels maltractaments fins a infligir la mort a tantes dones arreu del món, víctimes sobretot dels companys amb els quals conviuen.

És bo de preguntar-se pels subjectes responsables dels qui especulen sense produir cap valor que necessiti la societat, al contrari, ja que porten al sobtat empobriment i a la ruïna d'altres persones.

Fins i tot, en la vida familiar, que tant de respecte em mereix i només la tracto des d'un afecte proper, contemplo de vegades –i em fan patir– algunes maneres de fer de les parelles, que poden portar tard o d'hora a la ruptura, o bé que porten a un estat d'allunyament o ruptura pràctica amb els fills. Són perspectives errades.

3. L'Esperit Sant és el perdó dels pecats

Aquest tema el vaig tractar ja en l'article [“Crec en l'Esperit Sant”](#). Em limitaré a reblar un punt: l'Esperit Sant és també perdó i vida en la vellesa de les persones.

Quan decauen les forces i creixen les limitacions del cos, crec que el Defensor –el Paràclit– fa que s’afini el vigor del nostre esperit: les fosques arrels amagades que molesten els altres i mai acabem de treure’ns de sobre, disminueixen i són redreçades per l’impuls suau de l’Esperit Sant. Aquestes arrels tenen noms diversos: por, impaciència, ambició voler-ho tot sota control, imposició, manipulació...

L’Esperit, en canvi, fomenta en nosaltres les actituds d’Amor, misericòrdia, pau, humilitat, serenor, paciència, compassió, bondat, perdó, agraïment, acció de gràcies... (veure [Colossencs 3, 12-17](#)) Quanta feina fa l’Esperit en nosaltres!

Jesús precedeix de vegades l’acció de l’Esperit amb la seva paraula que sacseja els interlocutors i crea en ells una predisposició per a rebre l’Esperit. Per això qualifico de “dolç reny” aquesta paraula de Jesús: “poca fe, per què has dubtat”, diu Jesús a Pere quan aquest s’agafa al Senyor per no ofegar-se; “mancats de coneixement i feixucs de cor”, escolten els deixebles d’Emmaús com un preludi de la recepció de l’Esperit que els farà descobrir el Mestre i els portarà de la tristesa a l’alegria que ningú els hi prendrà.